

Ей ги вече възйети на стръмния връхъ,
Край на техния походъ опасенъ —
Тъмни шубраци тъмно шумѣтъ съсъ листа
Осребрени отъ месеца ясенъ.

Тамъ въ гъстежа зѣвянъ го намериха те,
Въ своята бурка казашка загърнатъ,
Посинялъ и подпухналъ, — и погледъ студень
Въ вечността надалеко обърнатъ.

И поднеха те мъртвия трупъ на ръце,
Както майката чедо, грижовно;
На конете се метнаха; — цялата нощъ
Те безмълвни вървяха тъжовно.

Чакъ когато се сипна на изтокъ зора,
Те бивакътъ свой горе видяха,
Разположенъ на склона на тъмний Балканъ . . .
На сборъ утрень тръбите тръбяха.

1704?